

KNIHA 4

KRÁL LENOSTI

ANA HUANG

 BARONET

Král lenosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Ana Huang

Král lenosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRÁL
LENOSTI

KRÁL LENOSTI

ANA HUANG

Copyright © 2024. KING OF SLOTH by Ana Huang

Translation © Jana Michalcová 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2798-3

ISBN e-knihy 978-80-269-2806-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2807-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2799-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Vzkaz každé ženě, které někdy někdo řekl, že by se měla
„víc usmívat“:
Kašli na to. Dělej si, co chceš.*

Playlist

Midnight Rain – Taylor Swift
Sex, Drugs, Etc. – Beach Weather
Top of the World – Pussycat Dolls
The Lazy Song – Bruno Mars
Flawless – Beyonce
Most Girls – P!nk
Talking Body – Tove Lo
Rude Boy – Rihanna
I Wanna Be Yours – Arctic Monkeys
Te Amo – Rihanna

KAPITOLA 1

Sloane

Vloupat se do řecké vily, která stojí deset tisíc dolarů za noc, jsem toho dne zrovna neplánovala, jenže plány se mění a lidi se přizpůsobují, zejména když mají klienty, kteří jim hodlají maximálně komplikovat život.

Když jsem se vyškrábala na terasu a přelezla zábradlí, odřela jsem si kolena o beton. Kdybych si přitom zničila zbrusu nové šaty od Stelly Alonso, zabila bych ho, oživila, aby snědl, co si nadrobil, a pak ho zabila znovu.

Měl štěstí, že jsem na terasu vylezla bez úhony. Nazula jsem si boty na podpatku, jež jsem si předtím zula. Silné bušení srdce mě provázelo až ke skleněným posuvným dveřím. Ke čtečce karet jsem přiložila univerzální klíč, který jsem si „vypůjčila“ od jedné z pokojských.

Šla bych hlavním vchodem, ale ten byl moc na očích. Jediná cesta vedla přes zadní terasu.

Čtečka karet zahučela a já si na jednu děsivou vteřinu myslela, že se dveře neotevrou. Potom čtečka ze-

leně zablikala a já si dovolila vydechnout úlevou, než jsem zase zaťala zuby.

Vloupat se do domu byla ta snadnější část. Dostat *jeho* do západu slunce do jiné země bylo něco úplně jiného. Rychle jsem zabočila do kuchyně a pak přešla přes obývací do hlavní ložnice.

Když jsem si všimla prázdných lahví od piva válejících se na kuchyňské lince, cukalo ve mně a musela jsem se ze všech sil ovládat, abych je nehodila do koše na tříděný odpad, nevydezinfikovala mramorovou desku a nerozstříkala po celé kuchyni osvěžovač vzduchu.

Soustřed' se. V sázce byla moje profesní i osobní pověst.

Ve vile bylo chladno a ticho, přestože sem okny pronikalo odpolední slunce, a ložnice byla ještě chladnější a tišší.

Možná i proto mě překvapila rychlá reakce spícího obyvatele, když jsem přistoupila k posteli a bez okolků na něj vylila velkou mísu ledové vody.

Silná paže vystřelila vpřed a popadla mě za zápěstí. Prázdna mísa spadla na zem a pokoj se zakymácel, jak mě spáček strhl dolů, převálil se na mě a přišpendlil mě k posteli dřív, než jsem stačila vydechnout.

Xavier Castillo na mě zíral s mrzutým výrazem ve své pohledné tváři.

Jediný syn nejbohatšího muže Kolumbie a můj nejméně spolupracující klient byl zpravidla až příliš nenucený, ale na tom, jak mi tiskl předloktí ke krku a jak mě pod sebou věžnilo osmdesát kilo pevných svalů, nebylo nic nenuceného.

Zamračený výraz mu zmizel z tváře, když zlost vystřídal poznání a špetka zděšení. „Sloane?“

„To je moje jméno.“ Zvedla jsem bradu a snažila se nevěnovat pozornost tomu, jak je ve srovnání s vlhkou

matrací pod mými zády teplý. „Kdybys mě teď mohl okamžitě pustit, budu ti vděčná. Ničím si šaty za sedm set dolarů.“

„Mierda.“ Vyhrkl nadávku a povolil stisk na mém krku, abych mohla vstát. „Co tady *hergot* děláš?“

„Svou práci.“ Setřásla jsem ho ze sebe a postavila se. Zdálo se mi to, nebo bylo najednou nepoměrně chladněji než před pěti minutami? „Je dvanáctého. Víš, kde máš být, a tady to není.“ Zlostně jsem na něj zírala a vyzývala ho, ať se začne hádat.

„Myslel jsem, že se sem někdo vloupal. Mohl jsem ti ublížit.“ Jakmile jsme si ujasnili, že jsem ho nepřišla okrást ani unést, jeho zamračený výraz vystřídal důvěrně známý úsměv. Xavier se vrátil zpátky do postele, úplné ztělesnění nonšalance. „Přísně vzato ses sem vážně vloupala, ale jsi moc krásná lupička. Když sis chtěla vlézt ke mně do postele, stačilo říct. Nemusela sis s tím dávat tolik práce.“ Ukázal na mísu na zemi a povytáhl obočí. „Jak ses sem vůbec dostala?“

„Ukradla jsem univerzální klíč. A nezkoušej odvést řeč jinam.“ Po třech letech spolupráce s Xavierem jsem byla na jeho finty zvyklá. „Je jedna hodina odpoledne. Tvoje letadlo na nás čeká na letišti. Pokud do půl hodiny odletíme, stihneme se v Londýně připravit na dnešní galavečer.“

„Bezva plán.“ Xavier natáhl ruce nad hlavu a zívá. „Až na jeden háček – nikam neletím.“

Zarývala jsem si nehty do dlaní, než jsem se uklidnila. *Dýchej. Pamatuj, že vražda klienta se pokládá za neprofesionální chování.*

„Vylezeš z postele,“ řekla jsem hlasem tak ledovým, že by zmrazil i kapky vody na jeho kůži. „Nastoupíš do letadla, na galavečer přijdeš s úsměvem a zůstaneš tam celý večer jako vzorný reprezentant rodiny Cas-

tillo. Protože jestli ne, dám si za osobní úkol udělat všechno pro to, abys už nikdy neměl ani chvilku pohody. Zkazím každou party, na kterou vyrazíš, odeženu každou ženskou, která bude natolik hloupá, aby spadla do tvojí oběžné dráhy, a všechny tvoje kámoše, kteří živí tvoje nejhorší pudy, umístím na černou listinu mých akcí. Dokážu ti ze života udělat peklo, takže si ze mě *nedělej* nepřítele.“

Xavier znovu zívá.

Takhle to vypadalo od doby před třemi lety, kdy mě Xavierův otec najal. Bylo to krátce předtím, než se Xavier přestěhoval z Los Angeles do New Yorku. Už jsem ale přestala být shovívavá.

„Takže ty jsi moje nová PR manažerka.“ Xavier se opřel v křesle a položil si nohy na můj stůl. V opálené tváři se zaleskly bílé zuby a v očích mu jiskřila mazanost, která mě popuzovala.

Od setkání s mým nejlukrativnějším klientem uplynulo pouhých deset vteřin a já už ho nesnášela.

„Sundej ty nohy z mého stolu a sedni si jako dospělý člověk.“ Bylo mi ukradené, že mi Alberto Castillo platí trojnásobek mé obvyklé sazby za to, že se budu starat o jeho syna. V mojí kanceláři mě nikdo nebude znevažovat. „Jinak se klidně seber a vysvětli svému otci, proč tě tvoje PR manažerka vyhodila hned první den. Umím si představit, že to bude mít neblahý dopad na přísun peněz.“

„Aha, takže patříš k tomuhle typu lidí.“ Neochotně mi vyhověl, nicméně při zmínce o otci mu ztvrdl úsměv. „Upjatá, pravidla ctící osoba. Chápu. Měla ses představit takhle, a ne jménem.“

Oblíbená propiska praskla pod silou mého sevření.

Nebyla jsem pověřčivá, ale i já jsem poznala, že to pro budoucnost našeho vztahu nevěstí nic dobrého.

Měla jsem pravdu.

Určité věci jsem mu tolerovala, protože Castillovi byli mými nejvýznamnějšími klienty, ale mojí prací je zachovat nedotčenou pověst jeho rodiny, ne líbat zadek dědici.

Xavier byl dospělý chlap.

Bylo načase, aby se tak začal chovat.

„To je slušná výhrůžka,“ řekl protáhle. „*Všechny* večírky a ženské? Musíš mě mít vážně ráda.“

Vyhrabal se z postele s lenivou ladností pantera probuzeného ze spánku. Šedé tepláky měl posazené nízko na bocích. Měl tak odhalenou zlatohnědou kůži a vypracované svaly ve tvaru V, které by člověk u někoho, kdo tráví většinu času flámováním a spaním, nečekal. Po holé hrudi, ramenou a pažích se mu ve spletitých vzorech vinulo inkoustově černé tetování.

Kdyby to byl kdokoli jiný, obdivovala bych tu neskryvanou mužskou krásu, ale tohle byl Xavier Castillo. Den, kdy budu obdivovat cokoli jiného než jeho odhodlání nevázat se, bude dnem, kdy zase dokážu fyzicky plakat.

„Neměj strach, Luno,“ řekl a upoutal můj zkoumavý pohled nepatrným úsměvem. „Neprásknu tvým ostatním klientům, že jsem tvůj oblíbenec.“

Někdy mi říkal mým skutečným jménem. Jindy mi říkal Luno. Nebyla to moje přezdívka, prostřední jméno ani nic podobného jménu Sloane, ale odmítal mi prozradit důvod a já už jsem ho dávno přestala přemlouvat, ať s tím přestane nebo mi to vysvětlí.

„Ber to aspoň jednou vážně,“ řekla jsem. „Ta akce se koná na počest *tvého* otce.“

„O to větší důvod, proč tam nejít. Stejně tam otec nebude, aby si převzal cenu.“ Xavierovi nebezpečně zajiskřilo v očích. „Umírá, pamatuješ?“

Ta slova mezi námi pukla a vysála z pokoje všechen kyslík, zatímco jsme na sebe zírali, jeho klid nezlomný jako skála proti mé sílící frustraci.

Vztah mezi otcem a synem Castillovými byl pověstně napjatý, nicméně Alberto Castillo mě najal, abych se starala o jejich reputaci, nikoli o jejich osobní spory – tedy dokud se to, co se děje za zavřenými dveřmi, nedostane na veřejnost.

„Lidi si o tobě už teď myslí, že jsi bohatý spratek k ničemu, když se po otcově diagnóze vyhýbáš svým povinnostem.“ Nebrala jsem si servítky. „Jestli vynecháš akci, na které ho vyznamenají jako filantropa roku, média tě sežerou zaživa.“

„To už beztak dělají. A vyznamenají?“ Xavier povytáhl obočí. „Ten chlap každý rok vypisuje šeky na několik milionů, a nejenže si to odepisuje z daní, ale navíc ho všichni opěvují jako filantropa. Oba víme, že ta cena neznamená vůbec nic. Získat ji může každý, kdo má dostatečně nacpané kapsy. Kromě toho...“ Opřel se o zed' a založil si ruce na prsou. „Mykonos je mnohem zábavnější než další fádní galaakce. Měla bys tu zůstat. Mořský vzduch ti prospěje.“

Zatraceně, ten tón jsem poznala. Byl to tón, který říkal: „Klidně mi můžeš přiložit pistoli k hlavě, stejně se nepodvolím, protože tě to vytočí.“ Slyšela jsem ho víckrát, než jsem byla schopná spočítat.

Rychle jsem si to v duchu prošla.

V kariéře jsem se tam, kde dneska jsem, nedostala tím, že bych sváděla předem prohrané bitvy. *Potřebovala* jsem být večer v Londýně a časové okno pro včasný odlet se rychle zavíralo. Nepřipadalo v úvahu, že svou schůzku zmeškám, ale pokud Xavier zůstane v Řecku, moje práce obnáší, abych tu zůstala taky a postarala se o něj.

Protože jsem neměla čas vzbuzovat v něm pocit viny, vyhrožovat mu ani ho přesvědčovat, ať udělá, co chci, jako to dělám obvykle, zůstala mi jediná možnost.

Vyjednávání.

Zkřížila jsem ruce na prsou a napodobila jeho postoj. „Poslechnu si to.“

Jeho obočí vyletělo výš.

„Tvou podmínku,“ řekla jsem. „Jednu věc, kterou chceš výměnou za to, že se zúčastníš slavnostního předávání cen. Cokoli, co zahrnuje sex, drogy nebo nelegální činnosti, nepřichází v úvahu. Ale jinak jsem ochotná se dohodnout.“

Přimhouřil oči. Nečekal, že se vzdám tak snadno, a kdybych nemusela být v osm večer v Londýně, neudělala bych to. Jenže jsem si nemohla dovolit zmeškat schůzku, takže jsem se rozhodla uzavřít smlouvu s ďáblem.

„Fajn.“ Xavierovi se ve tvářích objevily jeho charakteristické dolíčky, ale ve výrazu mu zůstala stopa nedůvěry. „Protože jsi tak otevřená, budu taky. Chci dovolenou.“

„Už jsi na dovolené.“

„Ne pro sebe. Pro tebe.“ Odstrčil se od zdi a pomalým, leč rázným krokem přešel ložnici a zastavil se jen pár centimetrů ode mě. „Zúčastním se galavečera, pokud slíbíš, že se mnou pak pojeděš na dovolenou. Tři týdny ve Španělsku. Žádná práce, jen zábava.“

Ta žádost byla tak nečekaná, že jsem si málem ukroutila krk, jak jsem se ji snažila pobrat. „Chceš, abych si vzala *tři týdny* volna?“

„Ano.“

„Ty ses zbláznil.“

Od doby, co jsem před šesti lety založila Kensington PR, malou agenturu zabývající se stykem s veřejností,

jsem si vzala celkem dva dny volna. Poprvé kvůli pohřbu babičky. Podruhé, když mě hospitalizovali se zápallem plic (to se stává, pokud v zimě naháníte paparazzi). I tehdy jsem ale na mobilu vyřizovala e-maily.

Já byla práce. Práce byla mnou. Při představě, že ji být jen na minutu přeruším, se mi svíral žaludek.

„Tak zní dohoda.“ Xavier pokrčil rameny. „Ber, nebo nech být.“

„Na to zapomeň. To se nestane.“

„Dobře.“ Otočil se zpátky k posteli. „V tom případě jdu zase spát. Klidně zůstaň, nebo leť domů. Mně je to jedno.“

Zaťala jsem zuby.

Parchant jeden. *Věděl*, že neodletím domů a nenechám ho tady, aby během mojí nepřítomnosti rozséval chaos. Při mém štěstí by večer uspořádal hromadné orgie na pláži, jen aby rozproudil drby a upozornil na to, že nebyl na slavnosti, přestože na ní být měl.

Pohlédla jsem na hodiny na zdi. Pokud chceme stihnout galavečer, musíme vyrazit do patnácti minut.

Kdybych neměla v Londýně v osm hodin schůzku, možná bych Xavierovu hru přijala, jenže...

Krucinál.

„Můžu jet na dva dny,“ ustoupila jsem. Jeden víkend mě přece nezabije, ne?

„Dva týdny.“

„Jeden týden.“

„Platí.“ Znovu mě oslnil svými dolíčky a mně došlo, že mě převezl. Schválně začal s vyšší nabídkou, aby to se mnou usmlouval na svůj původní termín.

Na výčitky už bylo bohužel pozdě, a když ke mně natáhl ruku, neměla jsem na výběr a musela jsem si s ním potřást a přijmout časový limit, který jsem sama navrhla.

Tohle bylo na Xavierovi nejhorší. Byl chytrý, ale svou inteligenci používal na nesprávné věci.

„Nedívej se na mě, jako bych ti zabil rybičku,“ řekl pomalu. „Beru tě na dovču. Bude to zábava. Věř mi.“

Na můj ledový pohled reagoval ještě širším úsměvem.

Týden ve Španělsku s jedním z lidí, které mám na světě nejméně ráda. Co by se asi tak mohlo pokazit?

KAPITOLA 2

Xavier

Nic mi nedokázalo zpříjemnit den víc než vytočit Sloane. Její reakce byly tak předvídatelné a její hněv tak působivý a velice rád jsem sledoval, jak její ledově chladná fasáda na chvíli roztaje a odhalí záblesk skutečné osoby, která se pod ní skrývá.

Nestávalo se to často, ale pokud ano, přidal jsem si to do pomyslného šuplíku v hlavě, do kterého jsem ukládal všechno ohledně Sloane.

„Aha, takže patříš k tomuhle typu lidí.“ Přelétl jsem pohledem utažený drdol a na míru šité šaty své nové PR manažerky. „Upjatá, pravidla ctící osoba. Chápu. Měla ses představit takhle, a ne jménem.“

Ten pohled, který po mně vrhla, by dokázal srovnat se zemí celý blok.

Objektivně vzato byla Sloane jedna z nejkrásnějších žen, jaké jsem kdy potkal. Modré oči, dlouhé nohy, souměrný obličej... Ani sám Michelangelo by nedokázal vytesat dokonalejší ženu.

Škoda, že to celé neprovázel smysl pro humor.

Odpověděla něčím břitkým, ale já už ji dávno přestal poslouchat.

Ať jde můj otec do prdele, když mě donutil k tomuhle pitomému řešení. Nebýt mého dědictví, řekl bych mu, ať se jde vycpat.

PR manažeři byli jen opěvované chůvy a já chůvu nechtěl ani nepotřeboval. Kromě toho, i když byla potěcha pro oko, už od začátku mi bylo jasné, že mi Sloane bude akorát kazit zábavu.

To bylo naše první setkání. Moje počáteční nevraživost vůči ní od té doby vyprchala a zůstala... K čertu, ani nevím. Zvědavost. Přitažlivost. Frustrace.

Což jsou naneštěstí mnohem komplikovanější pocity než nepřítelství.

Netušil jsem, kdy se to změnilo, ale přál jsem si, abych se mohl vrátit a změnit to zpátky. Radši bych ji nesnášel, než se o ni zajímal.

„Narovnej se,“ řekla Sloane a nespouštěla oči z muže, který se k nám hrnul. „Jsi na formální události, ne na pláži. Snaž se aspoň *předstírat*, že tu chceš být.“

„Je tu alkohol, jídlo a po boku mám překrásnou ženu. Samozřejmě, že tu chci být,“ řekl jsem pomalu, přičemž první část byla pravda a ta druhá lež.

Přešel jsem po ní očima tak rychle, aby si toho nevšimla, ale dost dlouho na to, abych si ten pohled vryl do paměti. Na komkoli jiném by jednoduché černé šaty vypadaly fádně, ovšem Sloane by si mohla obléct klidně igelitku, a stejně by všechny ostatní převálcovala.

Hedvábí jí obepínalo štíhlou postavu a zdůrazňovalo její bezchybnou pleť a hladká, odhalená ramena. Vlasy si vyčesala do elegantnější verze svého typického drdolu a kromě drobných diamantových náušnic neměla žádné jiné šperky a byla téměř nenalíčená. Zjevně se rozhodla obléknout tak, aby splynula s da-

vem, ale to se jí dařilo asi stejně jako klenotu splynout s blátem.

Budu upřímný – nečekal jsem, že moji nabídku přijme. Doufal jsem v to, nicméně byla svojí práci naprosto oddaná a tenhle galavečer nebyl zase až *tak* důležitý. Šlo o všední akci na počest mého otce, ne o Ples předků nebo královskou svatbu.

To, že se vzdá týdne svého drahocenného pracovního vyřízení výměnou za to, že sem půjdu? Smrdělo to podrazem, ale darovanému koni se na zuby nekouká.

Už dlouho jsem toužil vytáhnout Sloane na chvíli z kanceláře. Byla tak napjatá, že by jistě brzy praskla, a nechtěl jsem být u toho, až se to stane. Potřebovala se uvolnit. A navíc, tenhle výlet znamenal dokonalou příležitost ji zkazit – donutit ji, aby se odvázala (doslova i obrazně), uvolnila se a trochu se pobavila. Za to, abych ji viděl ležet na pláži jako úplně normálního člověka, místo aby po telefonu rozplakávala lidi, bych klidně *zaplatil*.

Sloane Kensingtonová potřebovala dovolenou víc než kdokoli jiný, koho znám, a já potřeboval –

„Xaviere!“ Eduardo k nám konečně došel. Nejlepší přítel mého otce a prozatímní generální ředitel Castillo Group mi položil ruku na rameno a zastavil moje myšlenky, než se zatoulaly do nebezpečných vod. „Nečekal jsem, že tě tady potkám, *mijo*.“

„Ani já ne,“ řekl jsem suše. „Rád tě vidím, *tío*.“

Eduardo nebyl můj opravdový strýček, ale klidně mohl být. S otcem se přátelili od dětství, a než otec onemocněl, byl jedním z jeho nejdůvěryhodnějších poradců. Eduardo momentálně řídil společnost, dokud představenstvo nerozhodne, jestli se počká, až se otec uzdraví, nebo se bude hledat nový generální ředitel natrvalo.

Eduardo se obrátil ke Sloane a tradičně ji po kolumbijsku políbil na tvář. „Sloane, vypadáte nádherně,“ pronesl. „Předpokládám, že to vám vděčím za to, že se ukázal. Vím, jak je těžké ho ukočírovat, co? Když byl malý, říkali jsme mu *pequeño toro*. Tvrdohlavý jako býček.“

Její předchozí rozčilení se změnilo v profesionální úsměv. „Je to moje práce. Dělán to ráda.“

Byla stejně dobrá lhářka jako já.

My tři jsme si chvilku povídali, než Eduarda odtáhl další host. Přijímal jménem mého otce cenu Filantrop roku, protože já jsem to odmítl, ale zdálo se, že s ním všichni chtějí mluvit spíš o obchodu než o charitě.

Jak typické.

Přistihl jsem Sloane, jak znovu kontroluje hodinky, zatímco jsme se prodírali k našemu stolu. „To je už podvanácté od chvíle, co jsme přišli, co koukáš na hodinky,“ podotkl jsem. „Jestli tak toužíš odejít, můžeme vynechat tu nudnou ceremonii a jít se opít do baru.“

„Já se *neopíjím*, a když už to potřebuješ vědět, mám za hodinu schůzku. Věřím, že se budeš chovat slušně, až odejdu.“ Navzdory klidnému tónu se jí na čelisti a v ramenou zračilo napětí.

„Máš s někým schůzku tak pozdě v Londýně?“ Posadili jsme se na svá místa, zrovna když na pódium vstoupil moderátor a místnost se naplnila potleskem. „Neříkej mi, že máš rande s někým rajcovním.“

„Ať mám, nebo ne, tobě do toho nic není.“ Vzala do ruky jídelní lístek vyvedený kaligrafickým písmem a bezpochyby v něm hledala vlašské ořechy. Sloane k nim chovala zvláštní nenávist (a nešlo o alergii, to jsem si ověřil).

„Divím se, že máš čas na rande.“ Moderátor zahájil úvodní řeč. Rozum mi říkal, abych to nechal pla-

vat, ale nedokázal jsem to. Na Sloane bylo něco, kvůli čemu mi vždycky rozum vyletěl z hlavy. „Kdo je ten šťastlivec?“

„Xaviere.“ Odložila lístek a podívala se na mě. „Na to teď není vhodná chvíle. Nechceme opakovat fiasko z Cannes.“

Protočil jsem oči. Jedinkrát jsem během proslovu na významném předávání cen začal klimbat a rázem jsem byl ten špatný. Kdyby podobné akce nebyly tak příšerně nudné, možná by bylo snazší zůstat při smyslech.

Lidé už dneska nevědí, co je zábava. Kdo by stál o nudnou hudbu jako z výtahu a stále stejné nezajímavé drinky, které se podávají na každém večírku? Nikdo. Kdyby mi to nebylo jedno, udělal bych organizátorům pár rad, ale mně to jedno bylo.

Číšníci přinesli jídlo, kterého jsem si nevšímal a radši jsem si dopřál další šampaňské, zatímco ceremonie se táhla dál.

Vypnul jsem a přemýšlel, s jakým typem muže se Sloane asi vídá. Za ty roky, co spolupracujeme, jsem ji nikdy s nikým neviděl ani jsem neslyšel, že by se zmínila o nějakém rande, ale evidentně s někým chodit musí.

Byla pekelně prchlivá, ale také krásná, chytrá a kultivovaná. I teď na ni od okolních stolů pokradmu pokukovalo několik chlapů.

Dopil jsem svůj drink a upřeně na jednoho z nich zíral, dokud neodvrátil zrak a nezrudl. Sloane sice byla moje partnerka jen na papíře, ale neslušelo se, aby ji ostatní očumovali, když přišla se mnou. To už nikdo nedodržuje řádnou etiketu?

Sálem se rozlehl bouřlivý potlesk. Eduardo vstal a mně došlo, že moderátor právě oznámil, že organizace zvolila mého otce filantropem roku.

„Tleskej,“ zamumlala Sloane, aniž by se na mě po-
dívala, a strnule se usmála. „Sledují nás kamery.“

„A kdy *ne*?“ Tleskal jsem jen napůl nadšeně, a to
pouze kvůli Eduardovi.

„Je mi ctí převzít dnes večer jménem Alberta tuto
cenu,“ prohlásil. „Jak víte, je mým přítelem a obchod-
ním partnerem už déle, než dokážu spočítat...“

Sloane pohlédla na hodinky, a když Eduardo do-
končil svůj naštěstí krátký proslov, sbalila si věci.

Napřímil jsem se. „Ty už odcházíš?“ Uběhlo jen pa-
desát minut, ne hodina.

„Kdyby byl provoz. Věřím, že se budeš chovat sluš-
ně, až budu pryč.“ Poslední větu podtrhla varovným
pohledem.

„Jakmile odejdeš, vychrstnu drink do tváře nějakému
dalšímu hostovi a zmocním se aparatury,“ řekl jsem.
„Určitě nechceš zůstat?“

Nevypadala pobaveně.

„Udělej to a naše dohoda padá,“ ucedila příkře.
„Na konci večera se ozvu.“

Diskrétně vyklouzla ze židle a zamířila k východu.
Tolik jsem se soustředil na její odchod, že jsem si ne-
všiml Eduarda, dokud mi nepoložil ruku na rameno.

„Máš chvílku? Musíme něco probrat.“

„Jistě.“ Po odchodu Sloane bych udělal cokoli, abych
se vyhnul vysedávání s těmi nejnudnějšími společníky
na světě.

Šel jsem za Eduardem do předsálí. Ceremoniál
skončil, hosté se vrátili k pití a společenskému tlachá-
ní a nikdo si nás moc nevšímal.

„Chtěl jsem ti zavolat, ale je lepší se o tom pobavit
osobně.“ Když už nás nesledovaly ostražitě oči foto-
grafů, Eduardo se zachmuřil, z čehož se mi zrychlil
tep. „Xaviere...“

„Budu hádat. Jde o mého otce.“

„Ne. Ano. Inu...“ Eduardo si otřel rukou tvář a byl nezvykle rozpačitý. „Jeho stav je stabilní. Žádná změna.“

Úleva nebo zklamání uvolnily uzel v její hrudi. Jak podělané je, že mám smíšené pocity z toho, co by měla být dobrá zpráva?

„To znamená, že se jeho stav nezhoršuje, ale ani nelepší,“ pokračoval Eduardo. „Už několik měsíců jsi za ním nebyl. Měl bys ho navštívit. Třeba by mu to pomohlo. Doktoři říkají, že přítomnost blízkých –“

„*Blízci* je klíčové slovo. Vzhledem k tomu, že moje matka už tu není, má nejspíš smůlu.“

Jediná osoba, na které otci kdy skutečně záleželo, byla moje matka.

„Je to tvůj otec.“ Můj ctěný strýc sevřel rty. „*Deja de ser tan terco. Haz las paces antes de que sea demasiado tarde.*“ *Přestaň být tak paličatý. Urovnej to, než bude moc pozdě.*

„Já nejsem ten, kdo by měl něco urovnávat,“ zavrčel jsem. Člověk na to má jen omezený počet pokusů, než to vzdá, a já svůj limit vyčerpal už před lety. „No, rád jsem si s tebou popovídal, ale musím jít.“

„Xavi–“

„Dojed’ dobře domů.“ Otočil jsem se. „Všechny ode mě pozdravuj.“

„Je to firma tvojí rodiny,“ zavolal za mnou Eduardo. Zněl odevzdaně. Funkci prozatímního generálního ředitele přijal jen proto, že jsem ji já odmítl, a věděl jsem, že se drží naděje, že jednoho dne jako mávnutím kouzelného proutku „dostanu rozum“ a budu pokračovat v rodinné tradici. „Nemůžeš před tím utíkat donekonečna.“

Nezastavil jsem se.

Slavnostní ceremoniál skončil, což znamenalo, že galavečer je v podstatě u konce, a když odejdu, neporuším úmluvu se Sloane.

Vzpomínka na ni a na to, kde zrovna je – pravděpodobně na nějakém rande s nějakým kreténem – mi ještě zhoršila už tak mizernou náladu.

Obvykle se snažím dívat se na věci z té lepší stránky, ale, sakra, někdy se člověk prostě musí utápět v sebelítosti.

Vzal jsem si kabát z šatny a nastoupil do jednoho z černých taxíků čekajících před budovou.

„Do Neonu,“ vyslovil jsem jméno nejžádanějšího nového nočního klubu ve městě. „Dám vám sto liber, pokud mě tam dopravíte za méně než patnáct minut.“

Taxi se odlepilo od obrubníku. Zíral jsem z okénka na ubíhající světla Londýna a netrpělivě čekal na chvíli, kdy budu moct zapít všechny myšlenky na Eduarda, svého otce a jistou PR manažerku, která okupovala moje dny mnohem víc, než by měla.

KAPITOLA 3

Sloane

Zíral na mě červený nápis „NEVSTUPOVAT“. Ignorovala jsem ho, rychle přeběhla ulici a nevšímalá si troubení blížícího se kamionu.

Už tak jsem měla zpoždění, a pokud si brzy nesundám boty, moje zkrvavené nohy mě zabijí rychleji než sražení autem. Deseticentimetrové jehlové podpatky sice *vypadají* skvěle, ale na to, abyste v nich ušli deset bloků po městě, rozhodně nejsou stvořené.

Londýnský provoz byl bohužel hrozný, takže jsem po dvaceti minutách strávených na jedné ulici vystoupila z taxíku.

Než jsem dorazila k hotelu, na tělo se mi lepily propocené šaty a nohy jsem sotva cítila, ale do podkrovního apartmá jsem se dostala bez problémů (pokud nepočítám zhrozené pohledy ostatních hostů).

Prosím, nespí.

Zaklepala jsem na dveře a srdce mi bušilo až v krku.

Prosím, nespí. Prosím, nespí –

Když mi otevřela známá zakulacená tvář, vydechla jsem úlevou.

„Tady jsi.“ Rhea mě zavedla dovnitř a očima těkala ke dveřím, jako by sem měli každou chvíli vejít George a Caroline. Pokaždé, když mi poslala zprávu, riskovala svou práci, ale obě jsme riskovaly ze stejného důvodu. „Bála jsem se, že to nestihněš.“

„Zdržela jsem se v dopravní zácpě, ale za nic na světě bych si to nenechala ujít.“ Sundala jsem si boty a povzdychla si. *Mnohem lepší.*

S Rheinou pomocí jsem si rychle omyla zakrvácené nohy, než jsem vešla do obývacího pokoje. Když jsem ji spatřila sedět na podlaze, jak se dívá na nějakou kreslenou pohádku o baletkách, sevřelo se mi srdce. Vždycky ji lákaly pořady o tanci nebo sportu.

Byla ke mně zády, ale musela mít nějaký šestý smysl, protože jakmile jsem vešla do místnosti, otočila se.

„Sloane!“ Penny se vydrápala na nohy a běžela ke mně. „Přišla jsi.“

„Samozřejmě, že ano.“ Sklonila jsem se, abych ji objala. Bože, o tolik povyrostla, co jsem ji viděla naposledy.

Zabořila mi tvář do břicha, a kdybych dokázala brečet, rozplakala bych se kvůli tomu, jak pevně se ke mně tiskla. Vedle Rhey jsem byla pravděpodobně první, koho ten den objala.

Její chuva odešla z místnosti, aby nám dopřála chvilku o samotě, a já ji nakonec neochotně pustila, abych mohla z tašky vytáhnout dárek. „Všechno nejlepší k narozeninám, Pen. Tohle je pro tebe.“

Oči moje nevlastní sestry se rozzářily. Vzala si dárek a rozbalila ho, přičemž si dávala velký pozor, aby neroztrhla papír se stříbrnými pruhy.

Pro rodiče byla Penelope a pro všechny ostatní Penny, ale pro mě bude navždy Pen. Sestra, o které jsem

nevěděla, že potřebuju, jediná, která plakala, když jsem odešla, a jediná z Kensingtonů, kterou po smrti babičky stále považuju za rodinu.

Dokončila rozbalování dárku a její nadšený výkřik mi vykouznil úsměv na tváři.

„Nová panenka American Sports!“ Přitiskla si drahocenný předmět k hrudníčku. „Jak jsi ji sehnala?“

„Leckoho znám. Tvoje starší ségra je docela hustá, víš,“ dobírala jsem si ji.

Tahle panenka z limitované edice byla jednou z nejžádanějších hraček na světě. Existovaly jen dvě desítky kusů, ale manžel mojí kamarádky Vivian zatahal za pár nitek a sehnal mi jednu právě včas na Peniny narozeniny.

Nemohla si s ní hrát otevřeně, ovšem jednou z výhod toho, že se o ni rodiče nezajímají, bylo, že si nevšimli ani se neptali, kde vzala tu či onu hračku.

„Tak co, jak se cítíš jako devítiletá?“ Sedla jsem si vedle ní na podlahu. „To už je skoro dvouciferné číslo.“

„Fuj. Brzy budu stará jako ty – ááá!“ Pen se začala hystericky chichotat, když jsem ji polechtala na boku. „Přestaň! Promiň! Promiň!“ lapala po dechu. „Nejsi zase *tak* stará.“

„To máš za to, že jsi mě urazila,“ zavtipkovala jsem, ale přestala jsem ji lechtat, abych ji nepřepínala. Vždycky jsem se snažila najít rovnováhu mezi tím, abych s ní zacházela jako s normálním dítětem, a mezi vědomím, že normální není, přinejmenším co se týče fyzické výdrže.

Před dvěma lety Pen po neobvykle dlouhém průběhu mononukleózy diagnostikovali chronický únavový syndrom. Ten se kromě jiného projevuje extrémní únavou, poruchami spánku a bolestmi kloubů a svalů

a neexistuje na něj žádný lék ani ověřená léčba. Bylo obtížné určit příčinu, lékaři se však domnívali, že onemocnění vyvolala změna ve způsobu, jakým její imunitní systém zareagoval na nemoc, a to nejlepším, co se dalo dělat, bylo tlumit příznaky.

Přestože neexistuje žádná léčba schválená Úřadem pro kontrolu potravin a léčiv, objevilo se tisíce podvodníků, kteří slibovali „lék“ v podobě speciálních vitaminů, antivirotik a dalších „zázračných“ přípravků. Penini rodiče utratili hromady peněz ve snaze najít něco, co by zabralo. Jenže nic nezabralo, a tak to nakonec vzdali a jednoduše ji zavřeli doma, aby na ni nemuseli myslet.

Naštěstí měla Pen mírnou formu nemoci, takže zvládala každodenní činnosti lépe než lidi s vážnější formou, ale nemohla sportovat, jak by si přála, ani chodit do školy jako její vrstevníci. Ve špatných dnech měla problém i chodit. Momentálně se učila doma a Rhea s ní byla prakticky nepřetržitě, pro případ, že by se jí přitížilo.

„Něco jsem ti vyrobila.“ Pen zněla udýchaně, ale když bez jediného zaškobrtnutí došla ke konferenčnímu stolku a vrátila se, moje obavy polevily. V krku se mi udělal knedlík. Měla dobrý den; na narozeniny si dobrý den zasloužila. „To je náramek přátelství.“ Opatrně mi vložila šperk do dlaně. „Mám stejný. Vidíš?“

Na náramku z korálků bylo pět srdíček. Její byla růžová, moje modrá.

Tlak z knedlíku v krku se mi rozšířil za nos a uši. „Je překrásný. Děkuju, Pen.“ Navlékla jsem si náramek na zápěstí. „Ale na narozeniny bys měla dárky dostávat, ne je rozdávat.“ Obzvlášť když ji výroba šperku pravděpodobně stála hodiny energie.

„Na tvoje narozeniny tě neuvidím,“ pronesla tiše.

Štvalo mě, že má pravdu. Vídaly jsme se jen párkrát do roka, když mě Rhea dokázala propašovat dovnitř. Moje rodina byla tak plná zášti, že by ji radši zamkli do trezoru, než by mi dovolili ji navštívit, a já byla příliš hrdá na to, abych se někdy omluvila za něco, za co jsem nemohla. Uvažovala jsem o tom, ale nedokázala jsem to. Ani kvůli Pen.

„No, teď jsme spolu,“ řekla jsem a zatlačila úvahy o minulosti do pozadí. „Co chceš dělat? Můžeme se koukat na film, hrát si s tvou novou panenkou...“

„Chci se dívat na zápas Blackcastlu proti Holchesteru.“ Pen na mě upřela štěněcí oči. „Prosím?“

Na sport jsem zrovna nebyla, ale ona milovala fotbal, takže jsem souhlasila, že si pustíme záznam zápasu. Ten zápas se začátkem roku dostal na titulní stránky novin, protože to bylo poprvé, co Asher Donovan, miláček Premier League a nejnovější posila Blackcastlu, hrál proti svému bývalému týmu.

Kromě Xaviera byl Asher mým nejproblematičtějším klientem, ale byl i Peniným hrdinou. Když před pár lety uzavřel smlouvu s mojí firmou, málem mi protrhla bubínky.

Když už jsme u Xaviera...

Zatímco se ke mně Pen choulila a zaujatě sledovala zápas, rychle jsem zkontrolovala mobil, jestli se neobjevily nějaké nové drby. Ignorovala jsem zprávu od jednoho týpka, se kterým jsem to kdysi táhla a který se chtěl zase vidět – ten chlap vážně *nechápal* náznaky – a prošla jsem si zprávy.

Měla jsem nastavené upozornění na jména všech svých klientů, ale jen dvě z nich mi vždycky zvedla tlak, když se objevila na displeji. Jedno z nich mělo iniciály XC.

Nic. *Dobře.* Choval se slušně. Přísahala bych, že pro Rheu je snazší starat se o Pen než pro mě držet Xaviera na uzdě.

Během zápasu jsme s Pen nemluvily, ale ani jsme nemusely. Přestože jsme se nevidaly často, nejlepší na našich schůzkách bylo, že jsme se spolu cítily dobře. Někdy to znamenalo, že jsme si nepřetržitě povídaly, jindy, že jsme mlčky sledovaly film.

Po půl hodině se pohnula, a když jsem se podívala dolů, tep se mi úzkostí zrychlil. Bledá tvář, skleněné oči – byla na pokraji zhroucení.

„Jsem v pořádku,“ řekla, když jsem zavolala Rheu. Starší žena vběhla do obývacího pokoje s tváří plnou obav. „Zůstaň.“ Pen mě chytila drobnou ručkou za rukáv. „Skoro tě nevidím.“

Navzdory jejím slovům jí hlas ke konci zeslábl až do šepotu. Noc si vybírala svou daň a o tom, jak je vyčerpáná, svědčilo i to, že se už nevzpírala, když jsem ji na rozloučenou políbila na čelo.

„Brzy se zase uvidíme,“ pronesla jsem. „Slibuju.“

Přála jsem si, abychom měly víc času, ale Penino zdraví bylo důležitější než cokoli jiného.

S Rheou jsme ji odvedly do jejího pokoje, kde okamžitě usnula. Doufala jsem, že prospí celou noc. Jinak bude zítřek krušný.

Uhladila jsem jí vlasy a hrdlo se mi sevřelo citem. Další návštěva, která skončila moc brzy. Naše společné chvíle nikdy netrvaly tak dlouho, jak bych si přála, ale alespoň jsem se s ní setkala. Vzhledem k okolnostem to bylo to nejlepší, co jsem mohla žádat.

„Je dobře, že tě mohla dnes večer chvilku vidět,“ řekla Rhea, když jsme se vrátily do obývacího pokoje. „Pan a paní Kensingtonovi s ní nestrávili moc času, než odešli.“

Ovšemže ne. Můj otec a nevlastní matka považovali Penin stav za ostudu a drželi ji od veřejnosti co nejdál.

„Díky, žeš mi dala o dnešku vědět,“ hlesla jsem. Rhea mi před týdnem volala a oznámila mi, že budou v Londýně. George a Caroline měli na večer rezervaci na večeři a představení, což mi poskytlo dostatek času, abych se s Pen viděla. „Vážím si –“

„... naprosto *příšerné*.“ Znamý hlas za dveřmi zastavil naše kroky a mně se sevřel žaludek. „Upřímně, Georgi, nikdy jsem nejedla tak odporného humra.“

Zíraly jsme s Rheou na sebe, její vytřeštěné oči odpovídaly mým.

„Měli se vrátit až za dvě hodiny.“ Roztřásly se jí rty. „Jestli tě uvidí...“

Je s námi konec. Rhea Pen milovala jako vlastní dceru. Kdyby ji vyhodili, obě by to zničilo a já bych už Pen nemohla vídat...

Udělej něco. Generální ředitelé a celebrity mi platili nehorázné prachy za to, že jsem je provedla těžkými časy, ale neznámý pocit odtržení mě přikoval k zemi. Jako bych sledovala herce, který mě v hotelovém pokoji hraje, zatímco moje skutečné já se propadá do víru nevyžádaných vzpomínek.

Chodit s tebou je jako chodit s kusem ledu... Nevím, jestli mě máš vůbec ráda...

Můžeš mu vyčítat, co udělal?

Kdyby ti na tom opravdu tolik záleželo, plakala bys nebo projevila aspoň nějaké emoce.

Nedělej nám ostudu, Sloane.

Jestli vyjdeš ze dveří, už nebude návratu.

Za očima jsem cítila tlak, zoufale jsem hledala východisko. Jako obvykle jsem žádné nenašla.

Čtečka karet u apartmá zapískala.

Hni sebou! křičel hlas v mojí hlavě. *Jsi snad pito-
má? Načapou tě.*

Tiché cvaknutí odemykajících se dveří mě konečně probralo z transu a uvedlo do režimu zvládání krize.

Nepřemýšlela jsem. Jednoduše jsem v předsíni popadla svoje zakrvácené lodičky, pročesala pohledem obývací, jestli tam po mně nezůstaly nějaké stopy, a když jsem se ujistila, že ne, schovala jsem se za závesy sahajícími od podlahy až ke stropu.

Dveře se otevřely a já zahlédla šedivé vlasy, než jsem úplně zmizela za silným rudým sametem. Sevřela jsem dlaně vlhké potem.

Neměla jsem v plánu natrefit dnes na svou rodinu. Nebyla jsem na to psychicky připravená, a ačkoli nejsem zrovna věřící, modlila jsem se ze všech sil, aby byli moc unavení na to dělat cokoli jiného než jít rovnou do postele.

„Měli jsme se držet našeho obvyklého místa.“ Carolinin uštěpačný tón se odrážel v rytmu jejích podpatků. „Takhle to dopadá, když dáš šanci takzvaným vycházejícím hvězdám, Georgi. Málokdy se vyrovnají ostatním.“

„Máš pravdu.“ Hluboký, známý hlas mého otce mnou projel jako hrom v pátek večer, když jsem byla zachumlaná v posteli s knížkou a baterkou. Stejně konejšivý jako zlověstný, prorážel zeď, kterou jsem si před dlouhou dobou vystavěla, dokud se z ní nevydral střípek nostalgie.

Už roky jsem jeho hlas neslyšela osobně.

„Příště půjdeme do klubu,“ pronesl. „Rheo, objednej nám pokojovou službu. V restauraci jsme skoro nic nesnědli.“

„Ano, pane.“

„A proč jsou roztažené závěsy?“ Caroline zvýšila hlas. „Víš, že se musí zatáhnout hned po západu slunce. Bůh ví, kdo se teď může dívat dovnitř.“

Nikdo, protože jste ve dvanáctém patře a nemáte naproti žádné jiné budovy.

Moje sarkastická mentální odpověď nezabránila tomu, abych v ústech necítila kovovou pachuť, když se přede mnou zastavily kroky mojí nevlastní matky. Stála jsem jako přimrazená a zírala na pruh sametu, který byl jedinou věcí, která mě dělila od zkázy.

Nedívej se za závěsy. Nedívej se za —

Jednou rukou sevřela závěsy. Přitiskla jsem se zády k oknu, ale byla jen pár centimetrů od mého obličejce a já neměla kam utéct.

Bum.

Bum.

BUM.

Zlověstné bušení mého srdce s každou vteřinou sílilo. Už jsem spřádala četné plány a záložní plány, co řeknu, co udělám a koho si najmu, aby mi pomohl, pokud mě Caroline objeví a pošle Pen někam daleko, kde ji nebudu moct vídat.

Caroline sevřela závěsy pevněji. Na okamžik, při kterém se mi zastavilo srdce, jsem si myslela, že je konec.

Pak závěsy zatáhla, úplně mě skryla a znovu se pustila do nářků nad večerí.

„Upřímně nechápu, jak ho *Vogue* mohl jmenovat jedním z nejlepších začínajících kuchařů roku...“ Zvuk jejích podpatků se vytratil společně s otcovou zamumlanou odpovědí a cvaknutím zavíraných dveří.

Ani jeden se nezeptal na Pen ani znovu nepromluvil na Rheu.

Tělo se mi uvolnilo úlevou, ale když Rhea odhrnu-la závěsy, neztrácela jsem čas. George a Caroline se mohli každou chvíli vrátit.

Stiskla jsem Rhee ruku v němém rozloučení a vy-běhla vchodovými dveřmi. Usmála se, v očích se jí však zračila starost a já se pořádně nenadechla, dokud jsem nevyběhla na chodník před hotelem.

Šok z toho, že jsem se nečekaně ocitla ve stejné místnosti jako můj otec, mě na pár minut vyvedl z mí-ry, ovšem chladný říjnový vzduch se přese mě přelil jako ledová sprcha, a než jsem došla na roh, hučení v uších se vytratilo a pouliční lampy už mi nesplývaly v oranžový proud.

Jsem v pohodě. Je to v pohodě. Nechytili mě, strá-vila jsem nějaký čas s Pen na její narozeniny a teď můžu –

Na mobilu mi zapípalo upozornění na novinky.

Podívala jsem se na něj, a jakmile jsem spatřila cha-rakteristické logo blogu Perryho Wilsona, zhoupł se mi žaludek.

Klikla jsem na článek a všechny stopy úzkosti po mém těsném úniku z hotelu se rozplynuly v krvavě rudém oparu.

To si snad dělá prdel.

Dvě hodiny. Nechala jsem ho samotného *dvě* hodi-ny a on stejně nedokáže dodržet jednoduché pokyny.

Zastrčila jsem mobil do tašky a mávla na projíždějící taxi. „Do Neonu.“ Zabouchla jsem dveře, až sebou řidič trhl. „Dám vám vaše největší spropitné měsíce, jestli mě tam dostanete za deset minut.“

Když jsem měla klienta, kterého jsem se chystala uškrtit, každá vteřina se počítala.

KAPITOLA 4

Sloane

Společenské rubriky jim přezdívaly „moderní smetánka“. Bulvární plátky je hanlivě nazývaly „dědici a náhradníci“ – děti bohatých, které promrhávají celé dny pitím a pařením, místo aby se věnovaly něčemu užitečnému. Já jim říkala prostě Xavier a přátelé (pohrdlivě).

Osm minut poté, co jsem odešla z Penina hotelu, jsem si vynutila vstup do Neonu, kde Xavier s přáteli obsadili VIP salonek. Výjev přede mnou se prakticky shodoval s fotografiemi, které Perry Wilson rozesel ve svém nejnovějším příspěvku na blogu.

Jeden z Xavierových kámošů šňupal kokain z břicha servírky, další tančil někomu na klíně a polonahý pár v rohu si to v podstatě rozdával.

Uprostřed toho hédonismu se jako král shlížející na svůj dvůr rozvaloval Xavier, s jednou rukou přehozenou přes opěradlo sametové pohovky a s láškou tequily ve druhé.

Xavier, který měl zrovna být na slavnostním předávání cen.

Xavier, který si po článku Perryho Wilsona o jeho bujaré narozeninové oslavě v Miami před několika měsíci zoufale potřeboval vylepšit image.

Xavier, který mi slíbil, že do nočního klubu nevstoupí, dokud jeho image nezlepšíme.

Sotva jsem vnímala bolest nohou, zatímco jsem se plížila k pohovce a postavila se přímo před něj, čímž jsem mu zablokovala výhled na dav. Ženy, které se kolem něj natřásaly, musely vycítit moje vražedné choutky, protože se bleskurychle rozptýlily.

Xavier se dlouze napil tequily a pak mě oslovil. „Nejdřív Mykonos, teď tohle.“ Na tváři se mu pomalu rozprostřel úsměv. „Stalkuješ mě, Luno?“

„Kdybych chtěla, dost bys mi to usnadnil.“ Zvedla jsem mobil, na kterém byla vidět pikantní fotka Xaviera, jak pije panáka, zatímco mu na klíně sedí sličná blondýnka. *Dědic Castillů opustil galavečer na počest svého umírajícího otce!* „Žádné kluby, dokud ne napravíme tvou image, a měl jsi zůstat po celou dobu galavečera. Tak zněla dohoda.“

„Ne, dohoda zněla, že zůstanu po celou dobu *ceremoniálu*, což jsem dodržel. Ceremoniál a galavečer nejsou totéž. A pokud jde o kluby...“ Pokrčil nenuceně rameny. „Možná jsi mi to měla dát písemně.“

Vyrvala jsem mu lahev z ruky. *Ve skutečnosti* jsem chtěla popadnout jeho a zatřást s ním, ale byla jsem si dobře vědomá fotoaparátů, které nás „tajně“ pozorovaly. Lidi nejsou tak diskrétní, jak si myslí.

„Vstávej,“ řekla jsem skrz zaťaté zuby. „Jdeme zpátky do hotelu.“ *Kde ti v klidu vtluču trochu rozumu do hlavy.*

„Jaké bylo rande?“ Xavier můj příkaz ignoroval a přelétl pohledem mou tvář, šaty a nohy. Mezi oběma se mu objevila malá vráska.

„Fantastické.“ Nevyvracela jsem jeho domněnku, proč jsem ze slavnostního galavečera odešla dřív. „Méně fantastické bylo dostat další oznámení o článku Perryho Wilsona ohledně tebe.“

V očích se mu usadil nezvyklý plamínek uspokojení. „Překazilo ti to večer?“ zeptal se hlasem jako hedvábí. „To mě strašně mrzí.“

Udržovala jsem si neutrální výraz, posunula se a pečlivě mu šlápla na nohu ostrým jehlovým podpatkem. Stůl můj čin zakryl před zvědavými pohledy, takže zpovzdálí se zdálo, že se nic neděje.

Xavierova samolibost okamžitě zmizela pod bolestným úšklebkem.

„Máš třicet vteřin na to, abys vstal, jinak přijdeš nejen o prst na noze, ale i o mnohem důležitější část těla.“ Naklonila jsem hlavu a poklepala prstem na lahev tequily. „Věděl jsi, že na internetu najdeš návod na všechno? I na to, jak vykastrovat narušitele běžnými domácími potřebami.“

Budiž mu ke cti, že při slově *vykastrovat* ani nemrkl. „Nech mě hádat. Všechny jsi je viděla, ty snaživko.“ Zabořil se hlouběji do pohovky a s nonšalantně přimhouřenýma očima na mě upřeně zíral. „Klídek, Luno. Je pátek večer. Vyndej si ze zadku ten klacek a trochu se bav.“

Pod okem mi zaškubal sval. *Neskoč mu na to.* „Nejsem tu, abych se bavila.“ Vyznělo to skoro jako zavrčení.

„Očividně.“ Xavier mě znovu přejel pohledem. „Škoda, že takhle krásné šaty plýtváš na tak nudný závěr večera. Když už jsme u toho, jak se tvůj doprovod tvářil, když jsi odešla dřív?“

„Usoudil, že bude v jeho nejlepším zájmu udělat, co řeknu.“ Šlápla jsem mu na nohu důrazněji a usmála

se, když se znovu ušklíbl. „A protože mám tak *nudný* večer, láká mě si ho trochu okořenit. Ovšem nemůžu zaručit, že moje představa o zábavě se shoduje s tou tvou – obzvlášť když jsi obklopený kámoši a riziko ztrapnění je vysoké.“ Můj úsměv se vytratil. „Ujišťuju tě, že tě odsud odveču jako nevychované děcko, které má záchvat vzteku, a ne, nezajímá mě, jestli to pak budu muset žehlit. Za ty kecy, co budeš do konce života poslouchat od svých kumpánů, to stojí. Takže jestli nechceš, aby to tak dopadlo, koukej se zvednout.“

Xavier mou tirádu poslouchal bez náznaku obav. Když jsem domluvila, zívł, natáhl druhou ruku přes opěradlo a zabodl pohled na podpatek, který mu probodával botu za pět tisíc dolarů. „Nemůžu vstát, dokud mě nepustíš, zlatíčko.“

Nespouštěla jsem z něj oči, když jsem ho uvolnila, jeho nenadálá pokora mi přišla podezřelá.

Odlepil se od pohovky a díval se na mě s pobaveným výrazem. I když jsem měla na nohou boty od Jimmyho Choo, byl o dobrých osm centimetrů vyšší než já.

Pěkně mě to štválo.

„Na svoji obranu musím poznamenat, že já svou část dohody dodržel,“ řekl. „Jak jsem říkal, ceremoniál a galavečer jsou dvě různé věci. Ceremoniál skončil, když Eduardo dořekl svůj proslov, což bylo, právě když jsi odešla. Takže se to nesnaž použít jako záminku, abys vycouvala z naší dovolené.“

„To je slovíčkaření.“

„Možná,“ odvětil pomalu. „Ale taky je to pravda.“

„A co tvůj slib, že nebudeš chodit do klubů, dokud ti nenapravíme image?“

„Moje image *je* napravená. Už celé týdny se o mně

nepsalo nic špatného.“ Xavierovy oči zářily smíchy. „Nikdy jsi neupřesnila, co si pod pojmem ‚napravená image‘ představuješ, Luno. Nemůžu za to, že o tom máme každý jinou představu.“

Bože, byl nesnesitelný. A ještě víc mě rozčilovalo, že má pravdu, ale radši bych skočila z Big Benu, než bych to přiznala.

„Prostě sklapni a pojd’ za mnou,“ odsekla jsem a přála si, abych vymyslela duchaplnější odpověď.

„Ano, madam.“ Na tvářích se mu objevily dolíčky. „Miluju ženy, které velí.“

Ignorovala jsem jeho sexuální narážku a otočila se na podpatku. Šel za mnou k východu, aniž by se rozloučil se svými přáteli.

Netušila jsem, jestli ho už unavilo se se mnou dohadovat, nebo jestli ho opravdu vyděsila moje hrozba, že ho ztrapním – o čemž jsem pochybovala –, ale na tom, proč změnil postoj, nezáleželo. Záleželo jediné na tom, aby mě poslechl a nedělal problémy.

„Jaký příběh se pojí s tím náramkem?“ zeptal se, zatímco jsme sjížděli výtahem dolů.

„Prosím?“

„Ten náramek.“ Xavier kývl bradou na náramek přátelství na mém zápěstí. „Na slavnosti jsi ho neměla.“

Napjaly se mi svaly. O mých návštěvách u Pen věděl jen moji nejlepší kamarádi a jeho jsem do svého kruhu důvěrníků rozhodně přidávat nechtěla.

„Byl to dárek.“ Dál jsem to nerozváděla.

„Hmm.“ Po tváři mu přeběhl vědoucí stín. Na někoho, kdo celou noc popíjel, byl překvapivě všímavý.

Naštěstí to dál neřešil a zbytek cesty k hlavnímu východu jsme absolvovali mlčky.

Nicméně jsem měla tušit, že mír nepotrvá věčně.

„Nové podmínky,“ řekl, když jsme nasedli na zadní sedadlo taxíku. „Na dovolené nemůžeš takhle kazit zábavu.“

„Tak mě s sebou neber.“ Odpověděla jsem na pracovní e-mail týkající se potenciálního nového klienta, aniž bych zvedla oči. V New Yorku byla pořád pracovní doba.

„Hezký pokus. Na to, že mě stalkuješ, se nezdá, že bys byla v mé společnosti moc ráda.“ Položil si ruku na hrud' a předstíral ublíženost. „Bolí mě z toho duše. Skutečně.“

„Víc by bolelo, kdyby tě odstříhli.“

Xavier měl zdědit miliardy dolarů, pokud a až jeho otec zemře. Jeho současné příjmy ovšem pocházely z nadstandardního ročního kapesného, o které by okamžitě přišel, pokud by porušil jednu ze dvou podmínek: 1) Musí si mě ponechat jako PR manažerku a 2) Nesmí dělat nic, co by poškozovalo rodinnou pověst.

U druhé podmínky platilo pravidlo tří prohřešků a já jsem tak nějak měla za úkol posoudit, zda Xavier tohle pravidlo dodržuje. Když to zjistil, rozpoutal hotoové peklo, ale od té doby se s tím smířil, třebaže neochotně.

Svou moc jsem nezneužívala. Přesto jsem byla jen kousek od toho, abych mu do rejstříku přidala druhý prohřešek (první měl za oslavu svých devěťadvacátých narozenin v Miami).

„Možná,“ pronesl Xavier nezúčastněně. „Každopádně tohle na dovolené dělat nemůžeš.“ Ukázal na můj mobil.

„Co, kontrolovat e-maily?“

„Přesně tak. Dovolená není dovolená, když celou dobu pracuješ.“

Ušklíbla jsem se. „Jestli se domníváš, že strávím celý týden bez toho, abych zkontrolovala e-maily, jsi ještě bláhovější, než jsem si myslela. Vedu firmu, Xaviere, a pokud mě chceš ve Španělsku, přistoupíš na moje podmínky.“

„Chápu.“ Povyτάhl obočí. „Nikdy jsem tě neměl za lhářku, Sloane. Ještě jsme ani nevyrazili, a ty už porušuješ slovo.“

Klidně mi mohl dát facku. „*Prosím?*“

V životě mi říkali různě, ale nikdy mě neoznačili za lhářku. Jasně, občas jsem možná trochu překrucovala pravdu – který PR manažer, který za to stojí, to nedělá? –, ale pokud jde o sliby, ty jsem vždycky dodržovala. Vždycky.

To byl ostatně jeden z důvodů, proč jsem vůbec přistoupila na tuhle hloupou výměnu s Xavierem. Slíbila jsem Pen, že se s ní dnes večer setkám, a to jsem mohla splnit jediné tak, že se podvolím jeho požadavkům.

„Žádná práce, jen zábava,“ sdělil mi. „Jasně si vybavuju, že to byla jedna z podmínek, se kterými jsi souhlasila. Kontrola e-mailů se bere jako práce, což znamená, že bys porušila slib.“

Zatraceně, měl pravdu. *Zase*. Tuhle podmínku naší dohody jsem jaksi vytěsnila, přinejmenším proto, že byla naprosto absurdní. Nemohla jsem celý týden ignorovat zprávy, ale zároveň jsem nemohla porušit slib.

„Navrhuju dodatek,“ řekla jsem upjatě. „Osobní e-maily můžu kontrolovat kdykoli a pracovní můžu kontrolovat, pokud je přepošlu svému týmu.“

Xavier přimhouřil oči. Po pár vteřinách se jeho tvář uvolnila a znovu se usmál. „Dodatek přijat. A teď –“

„Ehm.“ Než stačil doříct větu, řidič ho přerušil. Naše konverzace ho zjevně nebavila. „Kam to bude?“ zeptal se důrazně.

Xavier a já jsme odpověděli naráz.

„Do hotelu Claridge’s.“

„Na letiště Stansted.“

„Slíbila jsi mi dovolenou,“ řekl Xavier, když jsem na něj zírala. „Je čas ten slib splnit.“

„Do Londýna jsme dorazili teprve před pár hodinami a do Španělska odlétáme až zítra.“

Takové množství cestování během jediného dne, to by byla moje smrt.

„Koukni na hodinky. Je pět minut po půlnoci.“

Opravdu bylo pět minut po půlnoci. Dneska jen počítám ztráty.

Poznámka pro sebe: v budoucnu urči nejen den odletu, ale i čas.

„Zavazadla mám v hotelu. Musím si je vyzvednout,“ pokusila jsem se to pozdržet.

„O to už je postaráno.“ Zvedl telefon. „Právě jsem poslal zprávu svému hotelovému sluhovi. Naše zavazadla na nás budou čekat v letadle, až dorazíme na letiště.“

„Je moc pozdě.“ Hledala jsem další výmluvu, abych odlet posunula. „Letět v tuhle dobu je nebezpečné.“

Xavier se ani neobtěžoval na mou směšnou námitku reagovat. Noční lety po půlnoci probíhaly běžně.

Taxikář se otočil a zabodnul do nás pohled. „Tak do hotelu Claridge’s, nebo na letiště Stansted?“ zeptal se. „Nemám čas celou noc.“

„Na letiště. Omlouvám se, příteli.“ Xavier hodil na přední sedadlo svazek bankovek. „Jsem vám moc vděčný.“

Obměkčený šofér sebral peníze a rozjel se.

Zřejmě nejsem jediná, kdo v nutných případech podplácí řidiče.

„Uvolni se, Luno.“ Xavier se zasmál, když jsme se závratnou rychlostí řítili téměř vylidněnými ulicemi. „Příští týden máš oficiálně volno. Užij si to.“

Stiskla jsem rty.

Musím ten týden prostě přežít, aniž by došlo k nějakému přešlapu. Netušila jsem, jak by takový „přešlap“ mohl vypadat, ale čím blíže jsme byli letišti, tím víc mi pod kůží hlodala neblahá předtucha.

Nevěděla jsem, co se stane, když se nebudu moct schovat za práci, ovšem pokud si Xavier myslí, že mě ve Španělsku nějakou lstí přinutí, abych přestala být ostražitá, šeredně se spletl.

Dovolená nedovolená, pořád jsem to já. Nedovolím lidem vidět víc než to, co chci, aby viděli, a nic to nezmění – ani vynucená týdenní dovolená s mou klient-skou nemesis.

KAPITOLA 5

Xavier

Na Mallorku jsme se Sloane letěli v tichosti. Poznal jsem, že celou dobu plánuje mou likvidaci, ale všechny ostré předměty našťěstí po přistání zůstaly bez kapky krve.

To už jsme byli tak utahaní, že se ani nedohadovala o společném ubytování ve vile a já jsem neprotestoval, když obsadila hlavní apartmá. Byl jsem zkrátka rád, že jsem mohl padnout do postele a vytuhnout.

Navzdory vyčerpání jsem měl neklidný spánek, který mi kazil opakující se sen. Přecházel jsem most s Hersheyem, mým čokoládovým labradorem z dětství, ale pokaždé, když jsem došel do poloviny, mezeru mezi prkny se zvětšily. Ať jsem se sebevíc snažil tu dálku přeskočit nebo se držet zábradlí, propadli jsme mezerou. Zabořil jsem se do tekutého písku a bezmocně sledoval, jak okolní řeka odnáší mého milovaného psa pryč.

Hershey už před lety zemřel kvůli stáří, ale to pro mě ve snu nebylo důležité. Drtivá tíha selhání mě táhla ke dnu víc než tekoucí písek.

Ten pád se opakoval pořád dokola, dokud jsem se neprobudil s rozbušeným srdcem a tělem zbroceným potem.

Různé verze toho snu mě pronásledovaly celé roky. Někdy jsem byl s Hersheyem. Jindy s matkou, dáv-ným přítelem nebo bývalou přítelkyní.

Ať jsem byl s kýmkoli, výsledek byl vždycky stejný.

Musel jsem se dívat, jak umírají.

„Seru na to.“ Můj drsný tón hlasu některé z těch přízraků zapudil a já odhodil peřinu.

Bylo teprve osm. Obvykle vstávám až po desáté, ale tentokrát jsem už nedokázal zůstat v posteli.

Pustil jsem sprchu tak studenou, jak jen to šlo, a smyl ze sebe zbytky noci.

Byl to prostě jen pitomý sen. Nehodlal jsem si jím nechat zkazit výlet a rozhodně jsem se nechtěl hlouběji pítit po tom, co znamená. Nevědomost je blaže-ná.

Drhl jsem se mýdlem ještě silněji.

Než jsem se osušil a oblékl si tričko a kalhoty, zatlačil jsem úzkost do zadní části mysli, kam patřila.

Zamířil jsem do kuchyně, ale v půli cesty jsem se zastavil, když jsem zahlédl pohyb.

Prudce jsem se zarazil.

Sloane cvičila vzadu na terase, na sobě měla tílko a legíny. *Legíny.*

Vidět někoho cvičit ve cvičebním úboru vám možná připadá normální, ale šlo o Sloane. Znal jsem ji už tři roky a nikdy, ani jedinkrát, jsem ji neviděl v ničem jiném než ve večerních šatech nebo v kostýmku. Byl jsem přesvědčený, že v těch svých přesně střižených kostýmcích, které tolik zbožňuje, i spí.

Sloane střídala jednu nepřírozeně vypadající jógo-vou pozici za druhou. Její pružné tělo zalávalo sluneč-

ní světlo a její zlaté vlasy se proměnily ve svatozář. Zatím si mě nevšimla, což znamenalo, že v jejím výrazu nebylo opovržení, frustrace ani všeobecná rozmrzelost.

Bylo to... pěkné, ale i trochu znepokojivé. Jako pozorovat lvici bez drápů.

Na mobilu jí pípla nová zpráva. Zaškubalo mi v koutku úst, když se vyvážila, aby mohla jednou rukou vytukat odpověď, a pak se vrátila do původní pozice a zavřela oči.

„Působivé.“ Neodolal jsem a okomentoval to. Opřel jsem se o futra dveří a zastrčil ruku do kapsy u tepláků. „Víš ale, že cílem jógy je uvolnění, že jo?“

Sloane znovu otevřela oči. Otočila hlavu, aby mě mohla zpražít pohledem. „Jak dlouho tam stojíš?“ zeptala se.

Á, tady je ta uklidňující popudlivost. Uvidíme, jestli ji dokážeme ještě o stupeň zvýšit, což?

„Dost dlouho na to, abych viděl, jak odpovídáš na zprávu.“ Zklamaně jsem mlaskl jazykem. „Je teprve první den a už porušuješ pravidla. Čekal jsem od tebe víc.“

Můj úsměv se roztáhl ještě víc, když se narovнала, postavila se a zastavila se pár centimetrů ode mě. Když byla tak blízko, viděl jsem v jejích modrých očích šedé skvrnky a cítil zbytky jejího parfému. Byl svěží a lehký, jako čerstvě vyprané prádlo s náznakem jasmínu.

Takových věcí bych si u ženy, která mě v nejlepším případě toleruje a v tom nejhorším mnou pohrdá, všimnout neměl. Jenže já si jich všiml, a jakmile se to stalo, nedokázal jsem na ně přestat myslet.

„Nebyla to pravidla,“ řekla Sloane. „Byly to oboustranně dohodnuté podmínky. Navíc nešlo o pracovní zprávu. Byla osobní.“

„Nech mě hádat. Šlo o to tvoje včerejší rande.“

„Jsi tím rande nějak podivně posedlý.“

Takže to *bylo* rande. Nebyl jsem připravený na malý kopanec do žaludku, který jsem zamaskoval pokrčením ramen. „Na tom není nic podivného. Jsi proslulá tím, že odmítáš muže.“

„To mám ale štěstí. Třeba to pochopí a dají mi pokoj.“ Sloane přerušila cvičení jógy a prošla kolem mě do obývacího pokoje.

Šel jsem za ní. „Takže tvoje první dovolená po letech. Co máš dneska v plánu?“

To, kdy měla naposledy volno, jsem jen hádal, ale ona mě neopravila, což bylo setsakra smutné. Lidi mi klidně můžou vyčítat, že „nevyužívám svůj potenciál“, jenže já aspoň nejsem přikovaný k e-mailové schránce a vrtochům ostatních.

„Ještě jsem se nerozhodla. Možná dočtu knížku.“ Těkala pohledem po našem luxusním zázemí. Vila se třemi ložnicemi se pyšnila nekonečným bazénem, vířivkou a přístupem na soukromou pláž, ale nezdálo se, že by to na ni udělalo dojem.

„Tu, cos četla v letadle?“ zeptal jsem se nevěřicně. „*25 zásad krizové komunikace? Tuhle knížku?*“

Na tvářích i na kořeni nosu jí naskočil ruměnec. „Je to nejnovější vydání.“

„Ježíši.“ Ani CIA by mě mučením nepřinutila si tu knihu přečíst, a ona to dělá pro radost.

Předpokládal jsem, že jakmile přiletí na Mallorku, ostrov na ni začne působit svou magií a ona se automaticky uvolní. Očividně to tak nebude.

Pokud jsem chtěl poznat jinou stránku její osobnosti, budu ji z ní muset vytáhnout. Jinak stráví celý týden zabořená do nějaké nudné literatury faktu a celý výlet přijde nazmar.